

פרשת נשא

ואיש את קדושיו לו יהיו (ה, י)

ואיש את קדושיו לו יהיו

פירש"י לפי שנאמרו מתנות כהונה ולויה יכול יבואו ויטלו בזרוע, ת"ל ואיש את קדושיו לו יהיו מגיד שטובת הנאתן לבעלים.

תימה דהא בקרא דהכא מיירי רק במתנות כהונה, וא"כ מנא לן למדרש דין טובת הנאה אף במתנות לויה, ולומר שהדין כן דא"א ליטלן בזרוע, ובאמת שבספרי לא כתיב כי אם מתנות כהונה, ולא הוזכר כלל מתנות לויה, אך הרי האמת היא דגם במתנות לויה טובת הנאה הוי לבעלים, ודוחק הוא לומר דנילף בבמה מצינו דהא יש כמה פירכות בזה, וכגון כהא דאמרי' (ביבמות עג, ב) אדרבה תרומה לא ממעיטנא שכן מחפ"ז מיתה וחומש ואין לה פדיון ואסורה לזרים, ומה"ט א"א ללמוד מתרומה למעשר לחומרא. וכמו"כ ישנם חומרות שיש במעשרות שאינם בתרומה, וצ"ע.

וביותר יל"ד דהא כל במה מצינו שלא נדרש בחז"ל אין אנו יכולים לדרשו מדנפשינו, וכמו שמפורסם משמיה דהגר"ח (בקדושין י, ב) דשלח לו בן עזאי מוחזקני בכך שבקי אתה בחדרי תורה, ולדרוש ק"ו אין אתה יודע, ולכאורה מה צריך להקדים דהוא בקי בחדרי תורה, הא אדם דן ק"ו מעצמו, אלא דאף שכאו"א יכול לדון ק"ו, ומ"מ לידע שאין פירכא צריך להיות בקי בחדרי תורה.

מקור: רבי אהרן לייב שטיינמן שליט"א